ضد کرے گا دین دی ہے اوہ بے ایمان
نئیں تاں رب رحیم پر لے آیا ایمان

کوچ کردن زیتون بطرف شمشاد و جنگ کردن با دمیعاد و ہمہ را مسلمان کردن

کہیا تدوں زیتون نے نہ کر ذرہ خیال
فوج تمامی آپنی لے چل ساڈے نال
چل کراں شمشاد نوں مومن مسلمین
رکھ تسلی آپنی توں ہیں کیوں غمگین
سنیا جدوں میعاد نے زیتوں دا فرمان
لے کے لشکر آپنا ہویا جلد روان
دونویں لشکر چل پئے قدم سفر وچ پاء
منزل منزل قطع کر پہنچے نیڑے جا
نظر بازاں تے دیکھیا کرکے نظر کمال
آیا اج میعاد ہے سارے لشکر نال
خبر دتی شمشاد نوں نال شتابی جاء
آیا اج میعاد ہے اے ساڈے بادشاہ
فوج لیایا عرب دی اپنے کر ہمراہ
اوہ بہادر عرب دے نیڑے لتھے آء
خیمے تنبو پائلاں لگے آن سفید
بھلکے کرن مقابلہ سانوں وڈی امید
کہیا پھر شمشاد نے اسنوں غصے نال
آون اج میعاد دی اتھے کیا مجال
ڈٹھے ہوئے اوسنے ساڈے جنگ عظیم
ہے اوہ رعیت اساں دی بھیڑو النظر قدیم
پھیر کہیا جاسوس نے اے ساڈے بادشاہ
دیندا اساں دی فوج ہے نال اوہدی ہمراہ
نظر بازاں توں بادشاہ سنیا جدوں احوال
سدے اک وزیر نوں اونویں غصے نال
کرو تیاری فوج دی کہندا ہو دلشاد
آیا ساڈے لڑن نوں ہیگا اج میعاد
قدیم رعیت اساں دی پھڑ وا آن چرن
مسلماناں دی فوج لے آیا جنگ کرن
شاید اپنا دین چھڈ ہو گیا بے دین
مسلماناں دی فوج لے آیا نال لقین
فجرے وچ میدان دے کرو مقابل جنگ
فوج سنے میعاد نوں مار کرے تنگ
آن کھلا میدان وچ لشکر ٹھہ ہزار
رات گذاری فکر وچ ہویا فجر تیار
دیندا خبر زیتون نوں جا کے عمر عیار
دوہیں دھریں مقابلہ ہویاں صفاں تیار
آن کھلا شمشاد ہے سب ہتھیار لگاء
امر تساڈا جو ہووے لیائیے اسیں بجا
دتا حکم زیتون نے جلدی اوسے حال
پہلے بھیج میعاد نوں لڑے اونہاندے نال
ہو قربان زیتون دا اوسے وقت میعاد
جا کھلا میدان وچ ہو کے اوہ دلشاد
نظر بازار ہان وچ سب ہتھیار لگاء
اوس دی طرف میعاد بھی جاندا واگ اٹھاء

ماری گرز میعاد نے کر کے زور کمال
ٹکروں پھیر میعاد نے ڈھو ماری شمشیر
اسنوں ڈگیا دیکھ کے آیا ہور پلید
دوجی وار میعاد نے ماریا نیزہ ڈھو
دوزخ اندر جا پیا اوہ بدبخت خوار
اسنوں پکڑ میعاد نے کیتا چیر دو کھن
ستر مارے پہلواں اندر جنگ میعاد
غصہ کھا شمشاد بھی آیا گرز اوٹھاء
خدمت وچہ زیتون دے کرد اعرض کھلو
آیا اوپر قتل دے بڑا بہادر جان
ماری تیغ میعاد نے بڑی چلاکی نال
چہل گزاں قد او سدا ہیگا صاحب زور
ہتھی ٹرنے فوجدی بھی کھڑی زیتون
پیشوائی میعاد دی کھلی اگیرے جا
نس گیا میعاد ہے توں شمشیر دلیر
اگوں کافر بولیا کہو تیرا کی نام ؟
اگوں کہیا زیتون نے میرا نام حنیف
اونویں پھر شمشاد نے ماری گرز اوٹھا
ماری گرز زیتون نے ایسی غصے نال
ہتھ اُٹھا کے فیل نے اونویں اسدی ول
جھٹکا مار زیتون نے منڈی کیتی دو
گھوڑا اپنا چھڈ کے پیدل ہوئی زیتون
نیزہ کھچ زیتون پھر مارے کافر ول
نیزہ پکڑ زیتون دا اُس نے کیتا دو
نالے نیزہ ٹٹیا ٹُٹ گئی شمشیر

ڈگا کافر زمیں تے ہو کے مندے حال
ڈگدے دا سر کٹیا ذرہ نہ لگی دیر
آن کھلے میدان وچہ کر کے مندی دید
سنے گھوڑے اوہ لعنتی ٹکڑے ہویا دو
پچھوں بیٹا اوس دا آیا نعرہ مار
کہیا تدوں میعاد نے رہے نہ تیرا ظن
ویکھ چلاکی اوس دی کنب گیا شمشاد
ڈٹھا جدوں میعاد نے مڑیا تتے تار
حضرت اس دے نال ہن ہیں تھیں جنگ ہو
سو مناں دی گرز سے اندر ہتھ پچھان
روکی اوپر ڈھال دے کر کے زور کمال
گھلو اس دے سامنے کوئی بہادر ہور
واگ اُٹھائی اوس نے غصے نال زبون
اونویں بھی شمشاد نوں کر آواز سناء
آ توں وچہ میدان دے ویکھ میری شمشیر
کھول شتابی دس توں اپنا حال تمام
باپ بہادر علی ہے تینوں کراں خفیف
روکی اوپر ڈھال دے زیتوں گئی بچا
لگی سر وچہ فیل دے ہو گیا بیحال
سن اوہ تینوں پکڑ دے نال شتابی چل
اونویں پھر شمشاد بھی گیا پیادہ ہو
زور نہ جاندا اجھلیا اکھیں برسے خون
اوہ بھی صاحب زور سی لیندا اگوں جھل
ماری تیغ زیتون نوں اوہ بھی نیزہ
ہتھوں خالی ہو گئے میداں

غصہ کھا زیتون نے کمروں کھچڑیا جا ، چک لیا شمشادنوں اپنا زور لگا
سٹے اوپر زمیں دے ہے سی وڈی دلیر ، اوپر چھاتی چڑھ بہے ذرہ نہ لگی دیر
ہے سی کمر زیتون دی اندر خوب کٹار ، اوپر چھاتی رکھدی بہت ہویا لاچار
کہن لگی شمشادنوں کرے دین قبول ، نہیں تی ایس میدان وچہ میں منڈی سول
اگے بھی زیتون دے کیتا اس سوال ، مینوں نام خدائیدے اپنادہ جمال
کبہر میرا ایہن ٹٹ کے ہو گیا ہے چور ، میں بھی اپنے زوردار کھدا اوڈا غرور
قوت تیری دیکھ کے میں ہویا ایہن زیر ، اس ٹیمن بھی زیتون نے کہیا دوجی دیر
پڑہ توں کلمہ نبی دا نہ کرہور خیال ، اساں سمندر جاوناں مڑکے دیاں جمال
پڑھیا کلمہ نبی دا دیر نہ کیتی سول ، اللہ راضی ہوٹیا نالے پاک رسول
چھیڈ دتا زیتون نے پھیر ہویا ہشیار ، دہر دا اندر لیا ٹیکے قیمت بابجہ شمار
کہیا پھر زیتون نے مڑکے اوتی سول ، مڑ دی واری کراں گے تیری نذر قبول
ناتے اس دی فوج نوں کیتا مسلمان ، تھاپی دتی اوسنوں رہو توں امن امان
کہیا پھر شمشاد نے سنتوں حضرت جی ، قہر باد اک بادشاہ میرا دشمن ہئی
سنتھہ گراں قبلہ او سدار کہدا زور کمال ، کرے لڑائی آن کے نت نویں اوہ سال
کتنی دولت میں دیاں رکھاں اپنی جان ، مینوں میکر ملک وچہ ویندا انہیں امان
حال میرا جاں سنکے گا کیتا دین قبول ، گر گ لڑائی آن کے نال میری ہر سول
کہیا تدوں زیتون نے ہرگز خوف نہ کھا ، لے چل اپنی فوج نوں نال اساں ہمراہ
موہرے ہوویں فوج دے توہیں ای شمشاد ، تیری مدد واسطے پچھے رہے میعاد
اسدے پچھے اسیں بھی رہساں مددگار ، ساڈی مدد واسطے ہے گا رب غفار

جنگ نمودن ہر دو بادشاہاں با قہر باد و فتحیافتن زیتون و مسلمان نمودن اورا

سن کے حکم زیتون دا کردا فوج تیار ، موہرے اپنی فوج دے ہو ٹریا اسوار
منزل منزل کوچ کر چلے قدم اٹھا ، تنے لشکر ٹر پئے جو کجھ کرے خدا
پہونچی نیڑے اوس دے جس دم فوج تمام ، دینہ اجراں نوں لہہ پیا آتوں آئی شام
نظر بازاں نے دیکھیا قلعیوں نظر دوڑا ، اگے اپنے بادشاہ خبراں دیندے جا

شاید تیرے لڑن نوں آیا ہے شمشاد
پچھے فوج میعاد دے وسدے مسلمان
قہرباد ایہہ بات سُن پہن کھلا ہتھیار
آن کھلا میدان وچہ ہوئے اوہ ہوشیار
قہرباد نے بھیجیا اپناں اِک جوان
ماری تیغ میعاد نے نہ کجھ کیتی گل. ؤ
پچھوں آیا خارجی ہور وڈیرا جان
ایسے طرح میعاد نے مارے کئی جوان
زخمی ویکھ میعاد نوں جاپیا شمشاد
اِک سو سولاں اوس بھی مار کیتے قتلام
کھا دریغ اسوار ہو آیا جلدی چل
قہرباد نوں ویکھ کے کنب گیا شمشاد
کردا عرض کھلو ٹیکے دیندا میری داد
زیتوں اس دی بات سُن جاندی واگ اٹھا
کافرا گوں آکھدا ہیں توں کون جوان
کہیا پھیر زیتون نے میرا نام حنیف
تیری میری ہو وسی کشتی وچہ میدان
دونویں رل کے گھلاں گے قایم زور لگا
آن کھلا میدان وچہ کر کے خوب برن
پاکمند زیتون نے اسنوں کیتا زیر
حضرت نبی کریم دا اگر توں دین قبول
کلمہ کہیں زبان تھیں ہو کے دلتوں صاف
سُن فرمان زیتون دا کلمہ پڑھے شتاب
چھڈ دتا زیتون نے زخم نہ لایا مول
ہتھ کھلو تا بنھ کے لگا کرن سوال

اپنی مدد واسطے لیایا نال میعاد
جنگی شتری کڑک دی جھولن لال نشان
لے کے لشکر آپناں آیا باہر وار
دوہیں دھریں مقابلہ ہویاں صفاں تیار
اسنوں ویکھ میعاد بھی ہویا جلد روان
سراوسدے نوں وڈھ کے بھیجے دوزخ ول
اوہ بھی مار میعاد نے کیتا پکڑ حیران
اوڑک زخمی ہو گیا مُڑیا اوتھوں جان
جا کھلا میدان وچہ ہو کے اوہ دلشاد
قہرباد جاں ویکھیا ہویا بے آرام
جا کے ہیں شمشاد نوں پلو چہ دیاں اُتھل
جا کے کہے زیتون نوں سُن میری فریاد
ہور کسے نوں بھیجناں کہن لگا شمشاد
ہو کھلی میدان وچہ کر کے یاد خدا
کیا کجھ تیرا نام ہے مینوں دس نشان
بابا ساڈا مرتضےٰ جو ہے مرد رشید
آجا اوپر زمیں دے من میرا فرمان
جے توں صاحب زور ہیں اپنا زور وکھا
دونویں وچہ میدان دے لگے جنگ کرن
اوپر گلے لعین دے رکھدتی شمشیر
باہجوں دین رسول دے ہرگز بچیں نہ مول
تاپھر تیری خون نوں اج میں کراں معاف
لا الہ الا اللہ کر بولیا کر کے ادب آداب
جاں اس نبی کریم دا کیتا دین قبول
مُنہ توں برقعہ چُک کے مینوں ویکھ جمال

دیکھ تیرے دیدار نوں بہت ہوواں خوشحال
کہیا تدوں زیتون نی سن اے نیک خصال
تدوں جمال کراؤساں تینوں اپنا میں
ہن توں ہینوں کھول کے دسیں حال ضرور
خدمت وچ زیتون دے کردا عرض کھلو
کہیا پھیر زیتون نے سن لے مرد خدا
قہر بادشاہ دا بھی تیجا جان میعاد

تینوں تیرے رب نے دتا نور کمال
مڑ آواں جاں کم تہیں دیاں تن جمال
رکھ تسلی آپنی توں کیوں غمگیں ہیں
اساں سمندر جاوناں رہندا اکتنی دور
حضرت ایس مکان تہیں پینڈا منزل دو
وچ جہازاں اساں دا جلد اسباب رکھا
پتن تائیں جاوندے تینے ہو دلشاد

سوار شدن فوج در جہازاں و جنگ کردن با عادیاں مثل کوہا و رسیدن بر کنار سمندر

فوج رسول کریم دی چڑھی جہازیں جا
دتے پھیر زیتون نے تہاں نوں سرو پا
کر تعظیم زیتون نوں تتے اوس مکان
عقل ایتھے حیران ہے ناقص کل تدبیر
بہت ہوئی ہن بس کر گیا سمندر آ
ہتھ بیگانے قلم ہے چھیڑ خوشامد چال
بڑی خوشامد قلم دی روز لیا دے کچھ
قلم ہوندی ہتھ آپنے کردا شوق کمال
شتر جنگ زیتون دے اتھی جان حنیف
اک اک حرف بناؤندا ہو کے دلتوں شاد
بے علمی دا شعر ہے اس وچ شک نہ مول
امیر بخش ہن صبر کر واگ دلے دی کھچ
ہن توں اپنے فکر دی رکھ کنارے بات
دس پری دے پیا ہے پیراں باہجہ لاچار
زیتوں وچ جہاز دی ہوئی بیٹھ روان
مالک اس جہاز دے تائیں کرے پکار

کر بسم اللہ بیٹھدے سارے مرد خداء
رخصت کیتا تہانوں تہاں پشت لگاء
آئے اپنے وطن نوں لے کے دین ایمان
لہراں دا دریا ہے آیا دیکھ امیر
زیتوں اتے حنیف دا جلدی میل کراء
کچرک کریں دوستی توں ہن ملاں نال
کار زیادہ دیکھ کے یار ہو ویگا رنج
لکھدا ایس کتاب نوں بڑی محبت نال
یاراں بی بی حنف تے ست غلام شریف
اییر مینوں علم نے کتے نہ دتی داد
صدقہ اپنے علم دا یارو کرو قبول
باہجہ نصیباں علم نہ ہوندا قسمت وچ
بل توں شاہ حنیف نوں جو ہے عالی ذات
شاہ ارم دی قید وچ ہین پیارے یار
حضرت عمر عیار نوں ترت کرے فرمان
سدلیا اوس نوں جا کے عمر عیار

سدنت وچہ زیتون دے گرد اعرض شتاب
اسنوں کہیا زیتون نے سُن اے نیکجوان
اساں شتابی پہونچیاں سبز پری دے پاس
کہیا اوس جوان نے سنیوں حضرت جی
چہل وناں وچہ پہونچیے اندر اوس مکان
عادی راہ وچہ ست ہیں اے میری سردار
رہندے وچہ پہاڑ دے گل اُنہاں زنار
قد اونہاندے بڑے ہیں ظالم بُری بلا
ایہو خطرہ بہت ہے مینوں خوف کمال
راہ سوکھا لا دسرا اے صاحب سلطان
امر ہووے جس طرح فدا ہووا اں جلد روان
کہیا اتدوں زیتون نے سُن اے نیکجوان
لوڑ ہوا جہاز دی چلے مرد خدا
کہیا پھیر جوان نے اے صاحب سردار
سُتے ایس پہاڑ تے خبر نہ اُنہاں مُول
کیتا حکم زیتون نے دیہو جہاز لگاء
اُتر کھلے جہاز تھیں سب اصحاب رسول
حضرت عمر عیار نوں کہے زیتون بولار
ہویا حکم زیتون دا جاندا عمر عیار
قد اُنہاندے بڑے سن آدی نہ شمار
حضرت عمر عیار بھی تھے پھر اک اوٹھا
پھر لگا اوسنوں ہوش نہ آئی مُول
جو نبڑا اوسنوں تیغ دی دتی عمر عیار
اک سرہانے اوس دے ہیسی کھلا درخت
حضرت عمر عیار بھی اوتھوں ٹپ پیاء

آن کھلوتا ساہمنے کر کے ادب آداب
پاس اساڈے بیٹھ کے مینوں دس نشان
کتنے عرصے کھڑ ینگا دس اسانوں راس
نیڑے وا اک راہ بھی مینوں معلم ہئی
ایپر خطرہ بہت ہے توں سُن شیر جوان
راہ نہ ویندے کسیتوں اوہ مندے مُردار
بنت ہمیشہ کھاوندے پنچھی دا شکار
ویکھن جدوں جہاز نوں پلو چہ دین وٹا
اُس رستہ وچہ چلنا میری نہیں مجال
چھ مہینے سفر کر پہونچو اوس مکان
ایہو مینوں خبر سی اے صاحب سلطان
جیہڑا راہ نزدیک ہے ہووو جلد روان
جتھے عادی ست سن پہنچ گئے اُس جاء
اوپر ایس پہاڑ دے رہندے نے مُردار
خبر تسانوں ہیں دتی ایپر چیت کت شول
باہر جہازوں آپنا ڈیرا کر اُس جاء
اوسیوقت زیتون دا کر دے حکم قبول
عادی سُتے ویکھ کے لیاویں تُرت جگاء
اوپر اوس پہاڑ دے سُتے سن مُردار
سُتے ہوئے نیند وچہ گل اونہاں زنار
اک عادی نوں جاٹکے سر پر دیندا لاء
اٹھدی اسنوں نیند سی ایسا نا معقول
ویکھے اکھیں کھول کے آدم کھڑا اصرار
مارے عمر عیار نوں پٹ زمیں تھیں سخت
لگا اوپر زمین دے خالی وار گیا

پچھے پچھے آؤندا عادی اُٹھ شتاب
اگوں ویکھ زیتون نے اسنوں پھڑ یا جا
ڈگیا اوپر زمیں دے اوہ مردود لعین
اسنوں پکڑ زیتون بھی لیندی پاس بٹھا
اوہ بھی سُتا نیند وچہ لیا یا تُرت جگا
آکھلو تا روبرو ہو کے اوہ ہوشیار
کُشتی کیتی اوس بھی ہیں زیتوں نال
جتھے بیٹھا دوسرا اوہ بھی بیٹھ گیا
ستہ لیا یا تیسرا اونویں عمر عیار
اِک اِک حاضر ہو گیا خدمت وچ شتاب
دار و داری ہو گئے ستے مُسلمان
کٹ دے عرض کھلو ٹیکے ستے اوہ فی الحال
اساں جیہا نوں تسا نے پلو چہ کیتا زیر
ستے صاحب زور ساں اندر اہیں مکان
کہیا پھیر زیتون نے کر کے دلوں پیار
سبز پری نوں ملن دا ہے اِک کم ضرور
ستے عادی آکھدے اے صاحب سردار
چوکی چھڈی اوس نے دے جہاز ڈوبا
راہ نہ دیندے کسے نوں دی جہاز ڈوبا
استاں تائیں نال لے ہوئی جلد روان
رستا پکڑ جہاز دا اگے ہو چلے
لنگھے پار سمندروں حکم الٰہی نال
اُترپے جہاز تہیں حضرت دے اصحاب
اِک پری نے ویکھیا لشکر لتھا آ
فوج آئی ہے عرب دی ڈٹھے لوگ تمام

لشکر بہتا ویکھ کے ہویا بھج کباب
کُشتی کیتی دوہاں نے ثابت زور لگا
کلمہ جھٹ پڑھیا ہو گیا اوہ تلقین
حضرت عمر عیار پھر دوجے پاس گیا
پچھے پچھے عمر دے آگیا غصہ کھا
زیتوں اسنوں پکڑ کے بہت ہوئی لاچار
زیتوں اس پر لاؤندی اپنا زور کمال
اینویں عمر عیار نوں پھر زیتون کہیا
ستے پاس زیتون دے آئے وار و وار
دار و واری آکھلے کر کے ادب آداب
سچا دین رسول دا پایا روح جہان
حضرت تینوں رب نے دِتا فضل کمال
تیرے نال مقابلہ کون کرے گا پھیر
جھب جمال کرا توں اے صاحب سلطان
یاروں کر کے سیر پھیر دیواں گے دیدار
دسّو مینوں کھول کے پینڈا کتنی دور
قرویہ پری پچھان توں رستے دی مختار
جان نہ دیندی کسے نوں ہے اوہ بُری بلا
تینوں جا پہنچا و ساں ستے ہو ہمراہ
ستے عادی جاوندے خدمت وچ پچھان
ویکھو قدرت رب دی ہوندے کم بھلے
مدد جدی رب ہے اوسنوں فضل کمال
خیمے تنبو پائیاں لاون کھچ طناب
سبز پری نوں اوہن نے دِتی خبر پہنچا
تنبو لائے اُنہاں نے کیتا آن مقام

سبز پری ایہہ بات سُن سدّے پاس وزیر
میرے کر پاس لیا ڈنہاں اُنہاں دا مختار
سبز پری نے اوسنوں کیتا ایہہ فرمان
در پر آن کھلو وندی ہو کے اوہ ہوشیار
پری زباتوں آکھدی سُن ای مرد قبول
میں تاں خاص وزیر ہاں بھیجیا سبز پری
تہیا عمر عیار نے اک پل ذرہ کھلوہ
جاندا پاس زیتون دی پُچھدا عمر دلی
سُن کے بات زیتون نے اپنا بھیس وٹا
حضرت عمر عیار نوں تُرت کیے فرمان
سُن فرمان زیتون دا حضرت عمر عیار
ڈھٹھا جاں زیتون نوں کردی پری سلام
پری زبانوں آکھدی ہیں تاں خاص وزیر
وچہ کچہری تانوں کردی ہے اج یاد
اُٹھ کھلی زیتون پھر اس دے نال چلی
سبز پری نوں ویکھہ کے زیتوں کری سلام
سبز پری نے پُچھیا کرکے ادب تمام
سبز پری نوں آکھدی زیتوں اوتی سُول
نانا شاہ حنیف دا حضرت نبی کریم
شہر مدینہ اساں دا ہے گا وطن ضرور
سبز پری نے پُچھیا مجلس وچہ کھلوئے
زیتوں نے پھر آپنا حال سُنایا کھول
سُنیا جاں اُس پری نے بہت ہوئی دلگیر
آدم نوں گھر رکھنا تینوں کی ہے زیب
خبر تیرے جی باپ نوں ہو وی جلدی جاء

کردی حکم زبان تھیں تاں اوہ بدر منیر
حاضر ہیں تھیں آ ہو وے جو ہے بزرگوار
آئی پاس زیتون دے ہو کے جلد روان
اندر جان نہ دیوندا اسنوں عمر عیار
اندر میںنوں جان دے ہرگز ورج نہ مُول
پریاں تھیں کجہ شرم نہ رکھوتیں ذری
پچھہ لواں میں وڑ کے جو کجھ مرضی ہو
پری تساڈے بلن نوں در پر آن کھلی
کڈھ زنانے کپڑے لے صندوقوں پار
ہرگز روک نہ پری نوں آوے ایس مکان
سدلیا پری نوں جا کے اندر وار
اگوں کہیا زیتون نے کیا کجھ تیرا نام
سبز پری نے بھیجیا جو ہے بدر منیر
چلو میرے نال ہُن بی بی ہو دل شاد
سبز پری دے روبرو زیتوں آن کھلی
اُٹھ کھلوتی پری بھی وچہ کچہری عام
آئی کون مکان تھیں کیا کجھ تیرا نام
بہو ہاں میں علی دی اس وچہ فرق نہ مُول
دین دُنی وچہ مرتبہ کیتا رب رحیم
اوہ پر روضے نبی دے ہر دم برسے نور
یا ئی بی ہن کس طرح سر توں ننگے ہو
ایہہ چادر اساں دی تیری بیٹی کول
بیٹی نوں لکھ بھیجدی غصّے نال ظہیرہ
توں پری اوہ آدمی نہ کر مکر فریب
مار سُٹے گا تدہ نوں دیسی جان گواء

جے چاہیں سُکھ آپنا آدم بھیجیں تول
لکھیا ہویا ویکھیا قردیہ پری پچھان
ایہہ پر شاہ حنیف دا دسّاں حال تمام
پلنگ اُٹھایا پری نے ہوئی جلد روان
قردیہ پری حنیف دی نہ کجھ کرے دوا
درد پیراں وی او سنوں رہندی نت کمال
ہم بستر دی خواہش سی رکھدی حضر تنال
سدّ امام حنیف نوں لگی کہن پری ہ
دارو کردی تاں واہوندی ترت شفاء
ہُن توں اوپر پلنگ دے بیٹھیں عالی شیر
حضرت شاہ حنیف نوں دِرد کیتا سی جوش
پلنگ امام حنیف دا قردیہ پری اوٹھا
زیتوں ویکھ حنیف نوں ہو گئی قربان
قدم امام حنیف دے چُمیں اوس شتاب
ویکھے بدن امام دا ہویا بہت ظہیر
کہیا پھیر زیتون نے سُن لے نیک صفات
ایہ کی ہویا سبب ہے سید بزرگوار
حضرت شاہ حنیف نے دتا زاری رو
میرے وچہ نصیب دے ہیسی درد بلا
جو ورتی سر شاہ دے سب کرے اظہار
حالت ویکھ امام دی ہوئی بہت اداس
سبز پری نوں آکھدی اس دی کرو دوا
کامل اسنوں درد ہے بہت ہویا محتاج
سبز پری ایہہ بات سُن نوکر سدّی پاس
حضرت شاہ حنیف دی کیتی اوس دوا

لکھیا میرا ویکھ لے جو کجھ لکھدی ہوں
سبز پری دا لکھیا ویکھ ہوئی حیران
وس پری دے پیا سی حضرت پاک امام
وچہ سمندر جا رہیا حیدر دی دل جان
قید پری دی وچہ سی ویکھو شیر خداء
پاس حنیفے جائیکے کردی پری سوال
عاشق شاہ حنیف دی ہی اوہ پری کمال
کوئی میری بات تُدھ منّی نہ ذری ہ
دل دی ویدن دل رہی سُن لے شیر خدا
زیتوں تینوں ملے گی سُن لے مرد دلیر
چُپ رہیا سی حنفیہ مُنہ تھیں رہیا خموش
سبز پری دی خدمتے حاضر ہوئی آء
صدقہ دیندی شیر دا اندر اوس مکان
بیٹھی پاس حنیف دے کرکے ادب آداب
اوہو درد کمال ہے ویکھ ہوئی دلگیر
تیرے تائیں ویکھ کے میری ہوئی نجات
ہُن تو ڑی ہمیا رہو اندر درد لاچار
جو لکھیا تقدیر وچہ میٹ نہ سکدا کوء
خبر نہ مینوں اجے بھی کی کجھ کرے خداء
سُن کے سخن امام دا روندی زار و زار
وقت فجر دے اُٹھ کے گئی پری دی پاس
ایہ فرزند رسول دا ہے گا شیر خداء
وچہ مدینے اسدا ہرگز نہیں علاج
جنگل تھیں منگاوندی سُن جیہا اکھیا ہس
اوپر زخم امام دے دتی مرہم لگاء

صحت ہوئی امام نوں درد ہویا کجھ دور   تن وچہ طاقت ہو گئی منہ پر چڑھیا نور
یاراں روزہ امام نے کیتی بیٹھ دوا   اللہ رب رحیم نے دتی تربت شفاء
کروتیاری ٹرن دی شہر مدینے ول   روضے پاک رسول دے کراں زیارت چل
رخصت منگو پری تھیں ٹرئیے ہو تیار   باپ تیرے دی قید وچہ ہین پیارے یار
سن فرمان زیتون دا زیتوں اٹھ کھلی   حکم تیرا مئیں منّساں اے فرزند علی
رخصت منگے پری تھیں زیتوں جلدی جا   دیہہ اجازت اسانوں کہندا شیر خدا
سبز پری ایہہ بات سن رکھدی نذر لیا   قدم امام حنیف دے چمدی سیس نواء
رخصت دتی پری نے راضی ہویا امام   وچہ جہازاں بیٹھدا کر کے خوشی تمام
پردے اندر ہو گئی بی بی نیک صفات   شکر دا مختار پھر ہویا عالی ذات

رخصت شدن امام حنیف از سبز پری و کوچ کردن و سوار شدن در جہاز و ملاقات کردن و دیدار دادن خود را میگوید

فوج سنے پھر حنفیہ ہویا جلد روان   وچہ جہازاں بیٹھ کے اللہ دا مردان
منزل منزل قطع کر ٹریا شیر خداء   جتھے عادی ست سن پہنچ گئے اس جا
خبر ہوئی جاں عادیاں آئے دوڑ شتاب   قدم امام حنیف دے چمدے نال آداب
حضرت عمر عیار نوں کہے حنیف جوان   یا عمر ایہہ کون ہیں مینوں دس نشان
حال سنایا عمر نے حضرت پاس نشنگ   انہاں نال زیتون دے کیتا ہیسی جنگ
غلبہ پا زیتون نے کیتے مسلمان   اینہاں نبی کریم دا من لیا فرمان
انہاں نال زیتون دے ہیگا سی اقرار   پھر دی واری تانوں دیوانگے دیدار
آن کھلوتے سامنے ہو کے ایہہ خوشحال   منگدے ایہہ دیدار ہن اپنا دس جمال
جاں ایہہ کہیا عمر نے سخن نہ کیتا ہور   قوت ایہہ زیتون نوں خالق دتا نور
منہ توں برقعہ چک کے دتا انہاں جمال   ویکھ دیدار امام دا بہت ہوئے خوشحال
رکھے نظر امام دی لعل جواہر کل   ویکھ جواہری اونہاں دا پا نہ سکدی ٹل
کہیا امام حنیف نے میرے کس درکار   بھار اٹھاواں کا ستوں قیمت با ہجہ شمار

اگے شاہ حنیف دے کہندا عمر عیار
تھوڑا جیہا لے لیا شاہ حنیفے مال
ستے عادی شاہ توں رخصت ہو چلے
پچھے انہاں دے لگ کے جاندا عمر عیار
کہیا عمر عیار نے سنیوں آ اگون
ستے عادی آکھدے توں سن عمر عیار
جنے ساڈے نال ہی کیتا زور کمال
عمر کہے مڑ او نہاں نوں سنیو میری بات
ایہ ہے رکھاوندا اس دا شاہ حنیفہ شیر
بھیت نہ دسیں کسے نوں حضرت عمر عیار
کرن خوشامد عمر دی دیندے موتی لعل
حضرت عمر حنیف نوں جلدی جا ملے
ڈٹھا شاہ حنیف نے اپنی نظر دوڑا
وچ سمندر پہنچ کے ویکھے صاحب دین
رات گذاری یاد وچ اللہ دے مردان
فہم یاد دے شہر وچ ڈیرے کیتے جاء
گھوڑا جوڑا لیا وندا نالے دولت مال
پاس امام حنیف دے کیتا اوس سوال
اللہ رب رحیم نے سفر کیتا درپیش
ایہ پر شاہ حنیف نے کیتی نذر قبول
حضرت عمر عیار نوں کہے حنیف جوان
حضرت عمر حنیف نوں دتا ایہ بیان
عمر زبانوں آکھدا مینوں ویہو جمال
یا حضرت ایہ تساں دا خادم ہے فی الحال
آخر پھر زیتون نے اسنوں کیتا نہ

میں پاواں وچ جیب دے نہیں تساں دی
باقی اندر جیب دے عمر لیا سی ڈال
جو سن شاہ حنیف دی خدمت وچ کھلے
پاس او نہاں دے جاوندا کر کے سوچ وچار
ایہ پر تساں پچھانیاں ایہ بندہ ہے کون
ایہ امام حنیف ہے لشکر دا مختار
نظر پڑی ہے اوس دی پایا اساں جمال
کیتا تساں مقابلہ ہے اوہ عورت ذات
سن کے مظلم ہو گئے ستے مرد دلیر
خجل ہوواں گے خلق وچ طعنہ کرگ ہزار
لیا پا زنبیل وچ حضرت نے فی الحال
وچ جہازاں بیٹھ کے واہو داہ چلے
آیا طبق زمین دا سبزی نظری آء
خیمہ تنبو لاؤندے اوپر خشک زمین
پڑھ شکرانہ فجر نوں ہویا جلد روان
خبر ہوئی بادشاہ نوں آیا سیس نواء
رکھ انظرا امام دی کر کے استقبال
حضرت ایہ اقرار سی مینوں ویہو جمال
میں ہاں خادم تساں دا رکھاں نظر ہمیش
باتاں کرے زبان تھیں سمجھ نہ آدی مول
یا عمر ایہ کون ہے مینوں دس نشان
عربی بولی بول کے حضرت عمر جوان
نہیں تے رسوا کراں گا اندر خلق کمال
کشتی کیتی ایس بھی ہے سی دیتوں نال
نوں درادو ہیا توں ویکھ لے اج حنیفہ شیر

زیتوں نے پھر اوسنوں کیتا ریزہ ریز
سُن کے حضرت حنفیہ بہت ہویا خوش تیز

حضرت اس دینال ہی زیتوں دا اقرار
مُڑ کے اسیں سمندروں دیوانگے دیدار

برقعہ چُک حنیف نے دتا اُس جمال
ویکھ دیدار امام دا بہت ہویا خوشحال

رخصت شاہ حنیف تھیں ہو گیا مردان
پچھے پچھے اوس دے ہویا عمر روان

قہرباد نوں آکھدا اُس اِک میری گل
میں ہاں پچھے تدھ دے آیا جلدی چل

توں دل اپنے وچہ نہ ہرگز کریں خیال
عورت اس دی جنگ سی کیتا تیری نال

اوہ مردانواں بہیں سی سب ہتھیار لگا
ہُن پردے وچہ ہے رکھی شرم خدا

سُن شرمندہ ہو گیا چہرہ رنگ اوس
کہندا عمر عیار نوں کر کے دلوں قیاس

مظلم مینوں نہ کریں ہرگز دُنیاں وچ
طعنہ خلقت کریگی ہوواں گا دل نچ

پھیر عمر نے آکھیا مُنہ تہیں مٹھا بول
میں ایہہ بھیت چھپا دساں سارا اپنے کول

جے توں مینوں دیئگا نقد جیہا کجھ مال
شرم تیری میں رکھاں دُنیا وچہ کمال

جے توں خالی موڑسیں رُسوا کرساں میں
کی رکھسیں گا آبرو دنیا اندر تئیں

قہرباد ایہہ بات سُن ہویا بہت حیران
کردا حضرت عمر دی وڈی خوشامد جان

دیندا حضرت عمر نوں اک ہزار دینار
رسوا مینوں نہ کریں ہرگز عمر عیار

پاوے وچہ زنبیل دے لیکے آتہیں نال
پھیر شتابی دوڑ کے رلیا حضرت نال

پاک محمد حنفیہ عالم دا سردار
دوہتا نبی کریم دا سید بزرگوار

قہرباد دے شہر تہیں ہویا جلد روان
شہر اندر شمشاد دے آیا شیر جوان

ملاقات کردن امام حنیف و دیدار دادن خود و نذر داشتن پیش حنیف رض

خبر ہوئی شمشاد نوں شاہ حنیفہ شیر
کر کے آیا فتح ہے مُڑ کے دُوجی ویر

کر کے سیر سمندروں لشکر سنے تمام
آیا حضرت حنفیہ جو ہے پاک امام

لیایا نذر امام دی پنج ہزار دینار
خدمت وچہ حنیف دے بندہ نیکو کار

ہتھ کھلوتا بنھ کے دُوروں کہے سلام
پھیر عمر نوں پچھدا شاہ حنیف امام

یا عمر ایہہ کون ہے کی کجھ کرے سوال
آن کھلوتا سامنے ہو کے ایہہ خوش حال

عمر زبانوں آکھدا حضرت کول لنگ
اس بھی نال زیتون دے کیتا سی جنگ

کیتا ہو یا وعدہ زیتوں اس دی نال   جاں ہیں بھراں سمندروں دیساں تدھ جمال
مشتاق تیرے دیدار دا اسنوں ڈٹھے جمال   ویکھ تیرے دیدار نوں ہوویگا خوشحال
منہ تہیں برقعہ چکیا حضرت پاک امام   پایا اوس جمال سی کرکے خوشی تمام

رخصت شدن امام حنیف از طرف شمشاد و رسیدن در ملک میعاد و جمال دادن و شاد کردن

رخصت ہو شمشاد تہیں شاہ حنیف چلے   اوپر گھوڑے آپنے ہوا سوار چلے
مخفی شاہ حنیف تہیں ہوکے عمر عیار   کہن لگا شمشاد نوں توں سن میری یار
عورت اس دی نال توں کیتا ہیسی جنگ   مار پچھاڑیا تدھ نوں اسنے بیدرنگ
ہے بڑی شرمندگی لڑیوں عورت نال   خاوندا سدا دے گیا تینوں راج جمال
اوہ پردے دے وچہ ہے بیٹھی نیکصفات   خبر دتی ہیں تدہ نوں ہے ایہہ سچی بات
اگے حضرت عمر دے کہن لگا شمشاد   ظاہر مینوں نہ کریں تاں ہوواں دلشاد
ایہہ گل ظاہر نہ کریں حضرت عمر ولی   لڑکے طعنہ دیوسن اندر راہ گلی
عورت کولوں ڈگ پیا کشتی کر شمشاد   تیں تاں میری زندگی کر دتی برباد
کہیا حضرت عمر نے ہرگز نہ ڈرو ہے   ظاہر تینوں نہ کراں میری نظر بھرو
دیندا حضرت عمر نوں موتی بھر کے تھال   اوہ بھی پا زنبیل وچہ نس گیا فی الحال
اندر شہر میعاد دے لشکر سنے تمام   کر واڈیرا جا ٹکے سنیوں حال تمام

داخل شدن امام حنیف و خبر شنیدن میعاد و حاضر شدن پیش امام حنیف

ہوئی خبر میعاد نوں آیا شاہ حنیف   بیٹا حضرت علی دا ہے گا شیر لطیف
خاطر اوہ دیدار دی لیا یا نظر شتاب   آن کھلوتا ساہمنے کرکے ادب آداب
پچھے حضرت عمر نوں شاہ حنیف کمال   آیا عمر ایہہ کون ہے اس دا دسو حال
اگے شاہ حنیف دے کہندا عمر عیار   ایہہ بھی آیا وطن توں لین تیرا دیدار
اس بھی کیتا وعدہ زیتوں نال ضرور   آیا ہے دیدار نوں تیرے وچہ حضور
دتا شاہ حنیف نے اسنوں بھی دیدار   رخصت اوتھوں ہو گیا سید بزرگوار
جاندا مگر میعاد دے اونوں عمر عیار   خاطر اپنے لین دی کرکے سوچ وچار

...تہ ہندا جا میعادنوں جلدی اوتی شول
...دیں کہیا میعاد نے دس تمامی حال
...ل ہویوں وچہ خلق دے تینوں شرم نہ مول
تینوں کرکے زیر اوہ گئی سمندر پار
سُنیا جاں میعاد نے بہت ہویا حیران
ظاہر کدے ہے نہ کریں ہرگز میری بات
عمر کہیا پھر اوسنوں نظر بھریں جے توں
کہیا تدوں میعاد نے توں سن عمر عیار
لے کے درم ہزار توں وچہ زنبیلے پار
دتا شاہ حنیف نے سب نوں خوب جمال
حضرت عمر حنیف دے نالے طالب جان
پہونتے اک مکان دے اوپر عالی شان
دونویں رستے ویکھ کے دین دُنی دا امیر
اندر لشکر آپنے کہے حنیف امام
طالب تائیں شاہ نے آکھ سُنائی گل
دو جا ایہ شاہ ارم ول رستہ جاندا ہی
سفر اجے درپیش ہے گذر گئے ست سال
شہر مدینے جاوناں واجب ساں نہ مول
شاہ ارم نوں کراں گے جا کے مسلمان
طالب پاس حنیف نے کیتا جدوں بیان
سب اصحاب رسول دے کیتا فکر کمال
حب وطن دی بڑی سی کڈی خوشی ایام
بیٹھ لکھن خط آپنے اللہ دے مردان
خط امام حنیف نے لکھیا طرف علی
کیا لکھیا وچہ خط دے حضرت پاک امام

ئیں کہندا اک بات ہاں جے توں کریں قبول
کہیا حضرت عمر نے تدوں شتابی نال
عورت تہیں توں ڈگیوں ہو کے مندی شول
خاوند اُس دا دے گیا تینوں لج ویدار
کہندا حضرت عمر نوں توں سن مرد جوان
لوگ کہن گے ماریا تینوں عورت ذات
نہیں تے وچہ جہان دے رسوا کردا ہوں
ظاہر مینوں نہ کریں لے جا درم ہزار
وچہ زنبیلے جمع کر مڑ جا ستے تا ء
حضرت عمر زنبیل وچہ جمع کیتا سی مال
وچہ فجر دے اُٹھ کے ہوئے جلد روان
وچہ وڈا ہے جا کھلے اللہ دے مردان
ڈیرا اوتھے جا کرے روشن بدر منیر
اندر ایس مکان دے یارو کرد مقام
ہے اک رستہ جاوندا شہر مدینے وَل
ملیں جاناں شاہ ارم ول تیری مرضی کی
آہے ایس سمندروں حکم الٰہی نال
وچہ مدینے اسا نئے کھادی قسم رسولؐ
یار میرے ہیں قید وچہ کہے حنیف جوان
سُن کے حکم امام دا ہو جاندا حیران
بہت اندر حیرانگی ہو جاندے بیحال
ایہہ جان نہ دیوندا اجے حنیف امام
طرف مدینے عمر نوں لگے کرن روان
ہتھ عمر دے بھیجدا تدوں حنیف ولی
اوّل حضرت علی نوں سنیوں حال تمام

خط نوشتن حضرت امام محمد حنیف بہ طرف حضرت علی کرم اللہ وجہہ بطرف مدینہ منورہ بدست عمر عیار روانہ کردن

پہلاں حمد خدا تینوں جو خالق معبود ۔ پھیر درود رسول نوں آکھاں ہو خوشنود
بعد درود رسول نوں میرا ہوئے سلام ۔ وچہ مدینے یا علی چھوٹے بڑے تمام
شوق تساڈے ملن دا رکھاں دن تے رات ۔ وچہ دورا ہے پہنچیا ہاں میں عالی ذات
صحیح سلامت لیائیا مینوں رب غفور ۔ یار سیر کرن قید وچہ حضرت سمجھ ضرور
یار چھوڑا وال آپنے رب دے نال کرم ۔ وچہ مدینے آونا مینوں ہوگ شرم
جب لگ شاہ ارم نوں کراں نہ مسلمان ۔ تب لگ ناہیں مڑانگا اے صاحب سلطان
لکھیا میں اس واسطے ہووے خوشی قبول ۔ راج تساڈے سامنے اللہ دے مقبول
ماں میری نوں آکھنا میری عرض سلام ۔ آیا تیرا لاڈلا شاہ حنیف امام
لکھ مضمون امام نے کاغذ کیتا بند ۔ ہتھ عمر دے بھیجدا عالیقدر بلند
عمر روانہ ہوگیا لے کے خط تمام ۔ ملیا حضرت علی نوں نیونکے کری سلام
دیندا خط حنیف دا حضرت عمر عیار ۔ پڑھے لفافہ کھول کے عالم دا سردار
حال زبانی عمر نے کیتا سب اظہار ۔ جیونکر وچ سمندراں آئے سفر گذار
لوکاں دے خط عمر نے گھر گھر دتے جا ۔ خوشی مدینے وچہ سی تد ہوئی آ
شکر کرن در رب دے ہویا فضل کمال ۔ خبر سوہنے مل گئے بہت ہوئے خوشحال

روانہ شدن امام حنیف بشہر ارم و جنگ کردن و بار دگر بند داوراد ادن حضرت علیؑ

باقی شاہ حنیف دا ہند اتنوں بیان ۔ شہر مدینے طرف جاں ہویا عمر روان
فوج رسول کریم دی لیائی حکم بجا ۔ شاہ ارم دل ٹرپئے سارے مرد خدا
وقت فجر دے ٹرپیا سید کر تدبیر ۔ منزل منزل قطع کر پہنتا بدر منیر
پاس قلعہ شاہ ارم دے کردے کھلے نشان ۔ لتھا نیڑے قلعہ دے شاہ حنیف جوان
چارے یار امام دے اسدی [illegible] ۔ بوس [illegible] قید دے چلے بزرگوار

بہت بڑے لاڈلے دونویں قدر بلند
حیدر کے بچارے قید وچہ بہت ہوئے مظلوم
جل پئی سی دے اسیں نہ آئے سی کر بات
تاں اساڈے گزر دی کیا کجہہ حالت ہئی
توں ساڈا غمخوار ہیں تینوں درد کمال۔
فضل تیرا ہاں منگدے ہر دم صبح و شام
اللہ رب رحیم نے کیتی عرض قبول
یار امام حنیف دے منگدے پئے دعا ر
اہلکاراں شاہ ارم لوں دتی خبر تمام
چنگا ہو کے آیا پھر اوہ دوجی ویر
ستیش برسیں آیا مڑ کے شاہ حنیف
لشکر نال امام دے وس دا تریہہ ہزار
سنیاں شاہ ارم نے بہت ہویا حیران
فوج امام حنیف دی جو اصحاب رسول
اودہر فوج کفار دی ایدہر صاحب دین
دونویں لشکر رل پئے ننگی کر تلوار
چلن نیزے برچھیاں چمک رہی تلوار
ایسا کیتا جنگ سی شاہ حنیف دلیر
نالے چلے رت دے خون وگے دریاد
ڈٹھا جاں شاہ ارم نے فوج موئی وچہ جنگ
شاہ ارم وچہ فوج دے کرے بلند آواز
لشکر سارا جمع ہو حملہ کردا پھیر
لشکر سارا جمع ہو آیا دوجی وار
طالب نالے عمر بھی کس کس مارن تیغ
زیتوں بھی اسوار ہو کر دی مار و مار

دونویں حضرت عمر دے قیدی سی فرزند
خبر نہیں ماں باپ لوں کون کرے معلوم
ایہ گل کوئی نہ جاندا صاحب عالی ذات
کس لوں حال سنایئے ندہ بن خالق جی
زچہ ہوئے ہاں قید وچہ سانوں جلد نکال
کتوں شتابی بھیج دے شاہ حنیف امام
آیا حضرت حنفیہ دیر نہ لگی مول
اجہراں لوں جا پہنچیا اوتھے شیر خدا
آیا لشکر عرب دا نال حنیف امام
جھنڈے کھلے محمدی چاروں طرف چوفیر
بل کھڑا میدان ہے بندہ نیک لطیف
فجرے وچہ میدان دے ماریگا تلوار
راتوں راتیں ملک وچ بھیجدے نے فرمان
آ کھلے میدان وچ اللہ دے مقبول
لگے کرن مقابلہ اندر اوس زمین
سجے کھبے ہوندا نعرہ مار و مار
گنتی مول نہ آوندی جانے رب غفار
نس چلے سب خارجی چاروں طرف چوفیر
لشکر شاہ حنیف دا سارا تھک گیا۔
ویکھ چلاکی شیر دی بہت ہویا دلتنگ
نٹھے ہو کسو اسطے میرا کرو لحاظ
مارو شاہ حنیف لوں رن دے اندر گھیر
حضرت شاہ حنیف نے پکڑ لئی تلوار
کٹ کٹ سٹن فوج لوں مول نہ کرن دریغ
لشکر دے وچ پے گیا ڈاہڈا شور گکار

ایسے طرح میدانوچہ لڑدا رہیا امام
وقت فجر دے اُٹھکے دین لڑائی چھیڑ
یاراں روز میدانوچہ لڑدا رہیا امام ..
دیکھو ہن اس رات وچہ کی کجھہ کرے خدا
طالب اتے زیتون توں جان حنیف دلیر
مدد کرگ حنیف دی حضرت شاہ علی
بیٹے دا غم باپ نوں ہووے درد کمال

سب ...
رات آئی ہے با...
ایسا پیسی تفرقہ بہا...
ویکھ مصیبت انہاں نوں...
اوہ امیر المومنین رب دا خاص ...
امیر بخشؔ اوہ کسطرح آکھ سناویں حال

تباہ شدن در شب امام حنیف و در خواب آمدن حضرت علی مر شاہ ارم و بمدد آمدن امام حنیف حضرت علی کرم اللہ وجہہ و شبخون زدن

رات پئی جس وقت سی کہے حنیف امام
کہیا امام حنیف نے فوج نہ ہووے تنگ
خارجیاں دی فوج نے کیتا تدوں مقام
رات آئی جاں یار ہویں جمع ہوئے شریر
شاہ ارم نے بیٹھکے کیتا تدوں شمار
فوج امام حنیف دی جو اصحاب رسول
تھوڑے جیہے جنگ وچہ زخمی ہوئے جان
مرگئے پئے خارجی زخمی ہوئے لاچار
شاہ ارم نے سدیا اپنا ترت وزیر
ایہہ فوج حنیف دی وس دی نہ سالار
چک لیاؤ اپنی لاشاں تسیں تمام
گھوڑے جوڑے انہاندے جمع کرو ہتیار
امن نہ دیندے اساں نوں ہی ایہہ بڑی شرم
نال وغیدے مارساں فوج تمامی گھیر

خوف نہ دلوچہ کھاونا، رکھو ہوش تمام
انشاء اللہ فجر نوں پھیر کراں گے جنگ
تھک گئے وچہ جنگ دے نیڑے آئی شام
آپس اندر بیٹھکے کرن لگے تدبیر
قتل ہویا وچہ جنگ دے لشکر سٹھ ہزار
تن ہزار بہشت وچہ جا پیا مقبول ..
باقی فوج حنیف دی رہی امن امان
کوئی اُٹھاوے لاش نہ مرے ہون خوار
دس مصلحت بیٹھکے ہوئی فوج ظہیر
لشکر مویا اساں دا ہیگا سٹھ ہزار
ایہہ تھوں موہرے فوجدے پچھے رہے غلام
فوج شکستہ ہوڑی ویکھہ موئے سردار
پاس وزیراں آکھدا اس دم شاہ ارم
برحق فوج امام دی وس دی بڑی دلیر

...گل
...وچ
...ہویا دلشاد
...لشکر سب تمام
...ج بھی راتیں ہوئی تیار
...حنیف دی اٹھہ کھلی گھبراء
سب کہلوتے رہ گئے نہ ملیا ہتھیار
ہویا جدوں مقابلہ لشکر وچہ رلے
گھیر و گھیر و ہو گئی ساری فوج تمام
نعرہ کیتا شیر نے ہو گیا بے ہوش
کوئی نہ رہیا فوج دا اس دن پاس امام
طالب عمر زتیون سن پاسوں ہوئے جدا
لڑدے پئے لو نکلے تے شیر جوان
منگی شاہ حنیف تے اوسیوقت دعا
مدد میری توں کریں قادر جل جلال

نال وسغے اج رات نوں پا دیواں گے غل
ہے ایہہ ساڈی مصلحت توں کیہوں ہیں دل زح
راتیں شاہ حنیف دی فوج کرو برباد
غلبہ کیتا نیند نے ستا کر آرام
نال وسغے دے جا پئی کر دی مار و مار
رات اندھیری بڑی سی ہتھ نہ نظری آء
کتنے زخمی ہو گئے ڈگدے ہو لاچار
جان بچاون واسطے جنگل طرف چلے
خندق دے وچہ ڈگ پیا شاہ حنیف امام
دشمن تیچھے پیا سی مارے کر کر جوش
چاروں طرفے قلعہ دے ہوئی سی قتلام
خبر نہیں کسطرف سن جانے آپ خدا
وار نہ دیندے لین سی غازی وچہ میدان
اودھے کہے دے ملے آرہندا سب لوں یاد خدا
روندا کر کر عاجزی بہت ہویا بیحال

خبر دادن ہاتف از غیب حضرت علی را و سوار شدن بر دلدل و آمدن ہماں وقت و شب بر کا عمر عیار

شہر مدینے خواب وچہ ستا شاہ علی
دتی حضرت علی نوں خالق خبر شتاب
تیرا حضرت حنفیہ ہویا بہت لاچار
سنے آوازہ غیب تہیں حضرت شاہ علی
اوپر دلدل اپنے پاوے جلدی زین
کھچ طناب زمین دی جھب لئی رحمان
نعرہ کیتا حیدری اُس دم شاہ علی
لرزہ پیا زمین نوں کنب گئے اسمان

سنے آوازہ غیب تہیں اوتھے مرد ولی
اج محمد حنفیہ تیرا ہے بے تاب
دشمن گردے گھیلے ہیں اُسدے کئی ہزار
مدد شاہ حنیف دی ٹریا کرن ولی
لے کے عمر عیار نوں ٹریا صاحب دین
اک پل اندر پہنچیا اللہ دا مردان
مدد شاہ حنیف دی پہنچا مرد ولی
دہشت کھادی کافراں اندر شہر سیان

کُنبے تخت لعین دا ڈگیا ہو بے ہوش
باقی بھی کجھہ رات سی رہندی اجے پچھان
سن کے نعرہ علی دا سب اصحاب رسول
حضرت شاہ حنیف سی خندق وچہ لاچار
لشکر سارا جمع ہو آیا طرف علی
طالب نالے عمر بہی جان حنیف ولی
ملیا آ کے باپ نوں تدوں حنیف امام
سب اصحاب رسولدے کرن سلام علیک
حضرت علی حنیف نوں سینے نال لگا
زیتوں نوں بھی علی نے دتا بہت پیار
رات گئی گھٹ اُپروں آہی ایتھوں تیک
فوج تمامی نال لے اپنے شاہ علی
پئی اجیہی کھتر کھتری لشکر وچہ تمام
سیف لئی پھڑ اپنی حضرت علی امیر
کوئی نہ ہووے سامنے اگے شیر جوان
ڈٹھا جاں شاہ ارم نے عربی لوگ تمام
ہیبت کھادی فوج نے ساری آن ملی
باقی رہندے لشکے کافر کرن پکار
شاہ ارم دی فوج جاں ہوئی مسلمان
دلدل حضرت علی دا مارے زور قدم
شاہ ارم نے دیکھیا لشکر کل تمام
گرد بگرد قلعہ دے لیندے گھیر اپائے
جان بچاون واسطے چھڈ دتا گھر بار

دو...
آیا حـ...
جمع...
سنکے...
دُلدل ا...
زیتوں بہی اسوار ہـ...
طالب۔ عمر۔ زیتون بھی ... رن ...
خوشی ہوئی اسوقت وچہ لشکر علی نوں ویکھ
طالب دا منہ چمرا اونہیں شیر خدا
عمر لگایا بغل وچ عالم دے سردار
سرخی گل کھلاریا صبح ہوئی نزدیک
جا پیا وچہ دشمناں اونہیں مرد ولی
اوچی بول نہ سکدا مارے خوف امام
پھڑ پھڑ مارے دشمناں نٹھے پھیر شریر
دشمن شاہ حنیف دے بہت ہوئے حیران
غالب لڑدے جنگ وچہ دیندے نہیں آرام
اونہیں دین قبول کے رلدے نال علی
چھڈ گئے گھر بار سن جاندے طرف اُجاڑ
دل وچہ بہتا کنبیا ہویا بہت حیران
شہر تمامی کنبیا نالے شاہ ارم
کلمہ پڑھکے نبی دا ہویا اہل اسلام
شاہ ارم جاں ویکھیا نٹھا واگ اُٹھا
ساتھی کوئی نہ ڈھونڈیا گھوڑا جاندا مار

دربیان عین عنوان فتح یافتن حضرت علی بر شاہ ارم و گریختن او

...رفتن عمر عیار برائے خبرگیری

...ران
...تبدین
...ہ تمام
...نا ...ں لئی ہزار
...ں آپس اندر یار
دھولسا ہیا فتحدا اندر شہر کفار
حضرت عمر عیار نوں کہندا شاہ علی
حضرت عمر عیار پھر اوسے وقت چلے
شاہ ارم دے خاص سن چار برادر جان
شاہ ارم دا ویر سی جانوں چست چالاک
ملک اندر املاک دے جاندا شاہ ارم
نیڑے اُسدے شہر دے ڈیرا کردا جاہ
حضرت عمر عیار سی بیٹھا اُسدے پاس
پاس گیا املاک دے جلدی اوہ اسوار
اُٹھ کھلا املاک سی سنکے اس توں گل
شاہ ارم دے پاس اوہ بیٹھا جلدی جاء
کہیا تاں املاک نے حالت ہوئی کی
شاہ ارم نے آپناں دکھ سنایا رو
مال خزانے لٹ گئے فوج ہوئی برباد
دوجا بھی زیتون نے ڈوب دتی ہے لاج
مسلماناں دے نال رل ہوئی مسلمان
بت بڑے توں شرم کر زیتوں ڈوبے نمول
شہر مدینیوں اوس نے آفت آندی نال

فتح ہوئی جان علی دی چھڈ گیا میدان
جو سی قوم کفار دی سب ہوئی تلقین
یار چھڈا اوسے اپنے شاہ حنیف امام
اوہ بھی شاہ حنیف نے چھوڑ دتے یکبار
شکر کرن درربدے پایا صبر قرار
مال متاعاں دنڈیاں عالم دے سردار
نس گیا شاہ ارم ہے دیکھو عمر ولی
شاہ ارم نوں دوڑ کے رستے وچ ملے
آپو اپنے ملک پر کردے حکم روان۔
نام اوس دا املاک سی سر اوسدے وچہ خاک
بت بڑے نوں یاد کر مارے آہ گرم
آکھے اک اسوار نوں جا کے خبر پہونچا
سر پہ ٹوپی اپنی رکھ لئی کر راس
بھائی تیرا ملن نوں آیا باہر وار
بھائی دے اوہ ملن نوں آیا جلدی چل
پا ملے گلو گڑی آپس وچہ پیار
مال خزانے کس جگہ لشکر کتھے ہی
ہیں آیا ہاں نس کے میری مدد ہو
اے پر مینوں بت نے کیتے نہ دتی داد
بیٹی دے میں دکھ وچہ بہت ہویا محتاج
بت بڑے توں ہو گئی زیتوں بیفرمان
مسلماناں دا اوس نے کیتا دین قبول
تاں میں سنھڑا ملک نہیں بنیاں دکھ کمال

فوج تمامی ہوگئی میری مسلمان
میں نٹھا ہاں خوف کر آیا ایس مکان
ہن میرے دلوچہ ہے آئی سوچ و چارہ
ہن میں ایتھوں نس کے جاواں گا کس جا
من میرا ہے کنب دا میرا جیو ڈرے
الفت میری دہی دی میتھوں ہوئی دور
اوہ بیٹی میں باپ ساں اسنوں نہیں شرم
جے میں اسنوں جاندا ہوسی بیفرمان
مسلماناں دے نال میں کرنا ہیسی جنگ
اگے جینا املاک دے کر داسی اظہار
کہیا تاں املاک تے بہائی سرت سمہال
لشکر میرے نال بھی ہیگا بے شمار
عمر دوہاں دی بات سن پاسوں اُٹھ کھلو
ٹوپی سروں اُتار کے دیوے شکل دکہا
دور کہلوتا رہیا سی حضرت عمر عیار
اوہ پیارا نبی دا وچہ عرب سردار
گھنٹ نہ جانی اوسنوں اوہ ہے وڈا امیر
شاہ ارم نے آکھیا ہے ایہہ بڑی بلا
پکڑن لگے عمر نوں راہ تمامی گھیر
ہتھ نہ آوے انہاں دے ڈہونڈ رہی سب جا
او نوہیں غائب ہوجاوے سر پہ ٹوپی پا
تھک گئے جان خارجی عمر عیار
شاہ علی دی خدمتے حاضر ہویا آ
یا علی اوہ نس گیا برادر پاس
مدد ڈھونڈی اوہدی شاہ ارم نے جا

غلبہ
لرزہ
شاہ
پیچھہ
چنا
شاید
مسلماناں
رحم نہیں من او
جمدی دا گل گھنٹ دا ہوندا کیوں حیران
بہائی میں زیتوں تھیں ہویا ہاں دلتنگ
بیٹھا ہویا نہ دیک سی اوسدے عمر عیار
ایتھے ہیگا آوناں اُسدی کیا مجال
مسلماناں نوں کراں گا میدان وچہ لاچار
دوہاں تائیں ماردا اُہ کچھ طمانچے دو
کہن لگا شاہ ارم نوں کر کجھہ شرم حیا
نال دوہاں دے عمر نے خوب کیتے تکرار
جتھے جانویں نسکے تینوں کرگ خوار
کتھے جانویں نسکے اُس تھیں ہو دگیر
پچھے لائی اُنہاں نے میری جان چھڈا
سر تے ٹوپی رکھہ کے غائب ہویا شیر
سبھے کہیے انہاں دے جاوے شکل دکہا
ڈٹھا جاں املاک نے ہے ایہ بڑی بلا
پکڑی اوہ املاک دی لیندا اپچھے مار
خبر تمامی علی نوں دتی اوس سناء
بہائی دی اُس فوج نوں کیتا ہی اج راس
عمر نے کہیا علی نوں وقتی خبر سنا

کرے تیاری کوچدی سارے لشکر نال
پہنتا بیڑے جا پینگے عالی قدر منیر

...تح و قتل شدن املاک از دست زیتون

...لے
...ساہ ارم
...ے شاہ علی
...طصلا املاک بھی ہوگے سپہ سالار
بھیجو وچہ میدان دے زیتون نوں کرم آس
زیتوں جاں املاک دی سندی گل شتاب
دیہہ اجازت یا علی جا لڑاں جنگ ضرور
خواہش میرے جنگ دی رکھدا شوق کمال
کہیا حضرت علی نے توں ہیں عورت ذات
کہیا حضرت علی نے حکم نہ دیساں مول
عرض کیتی زیتوں نے اسنوں یا علی
رستم ہے وچہ زور دے رکھدا زور کمال
حکم علی زیتون نوں دتا ہو لاچار
آ کھلی میدان وچہ نیڑے گھوڑا ڈھو
سن آواز زیتون دا چڑھ آیا املاک
کہن لگا زیتون نوں سخت تیرا ہے جی
ادب نہ کیتا باپ دا ہویوں بے فرمان
بہت بڑے تھوں اپنی دتی شرم گوا
پیو دادے دی تدھ نے کیوں چھڈی ہے ریت
بہت بڑی دی ہوگیوں ہن توں پر تقصیر
کہیا پھر زیتون نے سن مردود خوار

زیتون طالب عمر تاں شاہ حنیف ولی
آ کھلے میدان وچ ہوکے خوب گرم
کھلے ہوئے میدان وچہ طالب عمر ولی
گرز لیا یا ہتھ وچہ لگا کرن پکار
میں ماراں گا اوسنوں دور ہو کے وسواس
پاس علی دے جا کھڑی کرکے ادب آداب
ہے اج میرے سامھنے بولے بہیا غرور
کرساں اج مقابلہ میں جا اسدے نال
رسم نہیں وچہ عرب دی کہندا نیک صفات
جان نہ دیساں تدھ نوں ہے اوہ نا معقول
چاچا میرا اوہ ہے کرناں اُس نے کی
ویکھ تُہنوں میں کرانگی وچہ میدان حلال
چاچے دیول آوندی ننگی کر تلوار
کہن تیغی املاک نوں چاچا تگڑا ہو
گرز لیا یا ہتھ وچہ کرکے باتفاق
مندی مجلس بیٹھیوں تینوں ہویا کی
مسلماناں دے نال رل کیتو ملک ویران
بہت بڑا ہن گھیر کے لیا یا ہے اس جا
مسلماناں دے نال ہن لائی ہے پریت
ویکھ تینوں ہن کرے گا وچہ میدان ظہیر
بہت بٹے نوں جانے سو سو چھتر مار

بُت بڑا کی کریگا ہے اوہ پتھر جان
وِچ ہید ایش حق دے جو دُنیا وِچ آ
آکھے میرے کرے جے لگیں پتھر پوج نہ مُول
لذت ویکھ جہان دی کیوں ہوویں غرقاب
ہوگ ایمان سلامتی اندر دُنیا دین
جے ڈھونڈیں توں عاقبت ہو جا مُسلمان
ایہہ دُنیا دن چار ہے جانا کسے نہ نال
مسلماناں دے نال رَل پایا میں ایمان
منکر جو اس دین تھیں اسنوں مار پیزار
سُن فرمان زیتون دا بل بل ہویا کباب
میں تیرا کس واسطے کرناں دین قبول
خبرداری کر آپنی کہن لگا مُردار
غصے ہو مُردار نے ماری گُرز اوٹھا
دُوجی واری اوس نے گرز چلائی پھیر
تیجی وار لعین نے ماری گرز اوٹھاء
لگی نہ زیتون نوں رکھے آپ خدا
مظلم ہویا لعنتی تھکاّ وار چلاء
کرکے نعرہ حیدری جا پئی زیتون
کمروں چُک زیتون نے اسنوں لیا اُٹھا
خدمت اندر علی دے حاضر آن کھلی
پھُرتی ویکھ زیتون دی حضرت علی امیر
کہن لگی املاک نوں مُنہ تھیں کلمہ بول
املاک زبانوں بولیا کلمہ کہاں نہ مُول
غصہ کھا زیتون پھیر سٹے طرف زمین
چاچے تائیں آکھدی بیعت رتی مَنّ

لب[illegible]

بُت بڑی د[illegible]
سچا دین رسول [illegible] دسن وِچ جہان
اوّل آخر ہے گا دین دُنی وِچ خوار
اگے اوہ زیتون دے کہندا دین خراب
ایہہ میرے کر بُت نوں بُرا نہ بولیں مُول
مرسیں وِچ میدان دی ہو لے توں ہُشیار
زیتوں اوپر ڈھال دے لیندی وار بچاء
زیتوں روکے ڈھال پر ہے سی مرد دلیر
بجلی جیویں آسمان دی طرف زمیں دی آ
نال چلاکی اوس دا جاندی وار بچاء
ہتھیں ووٹھی دندیاں ہو حیران کھلاء
اوپر چاچے آپنے جاء پئی زیتون
طرف فلک دی چُک دی اسنوں زور لگا
ڈھٹھا طرف زیتون دی حضرت شاہ علی
کہے زبانی آفریں دین دُنی دا پیر
آندا ئیں اس واسطے شاہ علی دے کول
بُت بڑا کیوں چھڈ کے آواں طرف رسول
ڈِگا اوپر زمیں دے اوہ مردود لعین
ماری تیغ زیتون نے جیکر ستا وکھن

پچ

ام

مر عیار

عمر ر ... نے ٹوپی پا
سینے نال سوار سن جاندی خوب چلے
جتھے بھائی دوسرا جاندا اوہ داہ
بھیجے اک اسوار نوں ترت برادر پاس
آکھیں جا کے اوسنوں تیرا ویر بھراء
بھائی دی اوہ خبر سن آیا اُس دے پاس
رنگ تغیر ہو گیا مُنہ تے زردی سہی
شاہ ارم نے دسیا بھائی نوں احوال
زیتوں میری جگت وچہ شرم گوائی ہے
اندر میرے ملک دے پایا اوس فتور
میں ڈر کے پھر اوسدے پاس گیا املاک
بُت ٹُرے دی غضب توں زیتوں ڈے نمول
مہر نہیں من اوس دی ہویا لہو سفید
میں آیا ہاں نس کے اندر ایس مکان
کہن لگا شاہ ارم نوں سن برادر جان
کتھوں قوت اوسنوں آوے میرے ول
حضرت عمر عیار نے جاں سُنیا احوال
شاہ ارم جاں ویکھیا اس ول نظر اُٹھاء
شاہ ارم نے آکھیا توں سن ویر بھراء

نادان ہرگز نہ منیاں حضرت دا فرمان
بھائی مویا ویکھ کے ہویا بہت حیران
طرف برادر دوسرے اوتھوں نس گیا
کلمہ پڑھ کے نبی دا من لیاء اسلام
شاہ علی نے اُس جگہ کیتا جاء مقام
خبر لیا شاہ ارم دی کہندا بزرگوار
شاہ ارم نوں دوڑ کے واٹے ملیا جاء
شاہ ارم افسوس کھا اپنے ہتھ ملے
وچہ باغیچے اوس دے ڈیرا کرے جاء
خبر پہنچاویں دوڑ کے کم ہووی تاں راس
آیا ملکوں نس کے تینوں خبر نہ کاء
شاہ ارم نوں ویکھ کے بیٹھا بہت اداس
شاہ ارم نوں پُچھدا نوبت گذری کی
قطع میری ہے زندگی بنیاں دُکھ کمال
مسلماناں دی فوج نوں کتوں لیائی ہے
ملکوں باہر ہو گیا میںنوں قہر ضرور
چاچے دا بھی اوس نے سینہ کیتا چاک
مار دتا املاک نوں اُس نے مندی سُول
اسیر میںنوں بچن دی دسدی نہیں اُمید
فقط میری ہُن ویکھ لے رہندی ہے اک جان
میں ہُن تیرے اوپروں جان کراں قربان
اوس نے پھر شاہ ارم دی آکھ سنائی گل
ٹوپی سروں اوتار کے دیوے شکل وکھال
ایہ پیادہ سامنے کتھوں آن کھلاء
ایہ پیادہ اساں نوں آفت نظری آء

جتھے ہاں ہیں جاوندا پہنچے ہے اس ...
تاں پھر کہیا اوسنوں پکڑ وکرو ...
ڈھونڈہ رہے چو طرف ہی ...
پھر دا رہیا نزدیک سی حضرت عمر عیار
اِکناں دے وچ کرڈے ہین خوب کٹار
ہور زری زربادلے ہین خوب مال
لوگ تعجب ہو گئے لگے کرن وچار
سر پر پگڑی نہ دِستے دِسے نہیں رومال
اِکناں نوں وچہ کمر ڈے دِستے نہیں کٹار
لُٹ اُنہاں دی لُٹ کے آندی عمر عیار
شاہ ارم ہُن نس کے گیا برادر کول
فجر ہوئی تاں اُٹھ کے ٹُریا شاہ علی
لے کے لشکر آپناں حضرت علی امام
سُتیا جاں شاہ ارم نے حضرت علی امام
لتھ آ کے ساہمنے سارے لشکر نال
رات گذاری فکر وچہ ساری شاہ ارم
تیری باہجوں کون ہے اج میری سرکار
اچرا انوں دن چڑھ پیا پئی نقارے چوٹ

پاڑ دس ...
اِک اگ ...
خالی پئے میان ہیں ... ہوئے ...
پاس علی دے آوندا اخبر کرے لاچار
یا علی ہیں دوڑ کے آیا تیرے کول
اُبو طالب دی الاڈلا اوہ مقبول ولی
شاہ ارم دے ساہمنے کردا جا مقام
اوہ سُن میرے لڑن نوں آیا کر تدبیر
خبر نہیں ہُن فجر نوں کی کجھ ہوناں حال
بُت بڑے نوں آکھدا میری رکھہ شرم
بُت بڑے دے ساہمنے روندا زارو زار
بُت ٹُری نوں آکھدا اتدہ بن کس دی اوٹ

دربیان جنگ کردن زیتون برادر شاہ ارم قرطاس و فتح یافتن زیتون

بھائی لے کے فوج نوں ہویا تُرت تیار
بھائی جو شاہ ارم دا ہے سی صاحب زور
اودھر بھی صبح ... کس شاہ علی دی جان
جنگ دوطرفی چھڑ پیا ہوندی مار و مار
ڈٹھا جاں شاہ ارم نے غالب ہویا جنگ

آ کھلوتا ساہمنے بنھ کے صفاں قطار
آکھلوتے ساہمنے پیا مچاوے شور
لگے کرن مقابلہ اللہ دے مردان
اگوں طرف دے پہلوان بہت ہوئے مُردار
بھائی نوں پھر آکھیا فوج ہوئی ...

ال

ن ہمراہ

بدلائیں املاک داتیتھوں پاواں گا
ایہہ گل کہہ کے اوس نے ماری گرز اوٹھا
پھُرتی کر زیتون نے اوسنوں پھڑیا جا
کہن لگی قرطاس نوں کر لے دین قبول
جیوں ہویا املاک ہے ہو کے بے ایمان
سچا اللہ پاک ہے سچا آپ رسُول
پڑھیا کلمہ نبی دا اُس نے نال یقین
پاس علی دے لے گئی کر کے شوق کمال
نالے لشکر اوس دا ہویا مسلمان

تاسا ہنے جلدی کر تدبیر
زیتون دا وچہ میدانے زور
ن ہوری میں اوسنوں مار گرانگا چور
ر پھڑ کے ہتھ وچہ جا میدان کھلی
کیوں ہینوں سدیا مطلب کر اظہار
ملک تمامی باپ دادا تا تُدھ گواء
کرلے اج مقابلہ ہُن توں میرے نال
میرے ہتھوں آگئی تیری اج قضاء
تینوں اج میدان وچہ مارگواواں گا
نال چلاکی اوس دا جاندی وار بچاء
کروں پکڑ زیتون نے اسنوں لیا اُٹھا
رحم تیرے پر آوندا مرین نہ مندے سُول
توں تے دین قبول کے ہو جا مسلمان
سچا دین رسول دا کر لے اج قبول
پایا نبی کریم دا اُس نے سچا دین
شاہ علی نے اوسنوں لایا چھاتی نال
شاہ ارم نے ویکھیا ہویا بہت حیران

شکست خوردن شاہ ارم و رفتن بطرف برادر سوم و خبر آوردن عمر عیار از پیش علیؑ

بہتاں اوس مکان تہیں ہو کے اوہ دِل زِخ
خیمہ اندر علی نے حضرت عمر بولاء
شاہ علی دا حکم لے ہویا عمر تیار
کامل حضرت عمر سی رُتبہ اوس بلند
برادر تیرے پُچھتا ہو لاچار
حال دی وسیں ساری پھول

خوف امام حنیف دا رکھہ ادِل دے وِچ
خبر لیا شاہ ارم دی کہتول نس گیا
مگر گیا شاہ ارم دے حضرت عمر عیار
بلیا جا شاہ ارم نوں ماری اوس چوگند
قلعوں باہر بیٹھ کے بھیجدا تا اسوار
بھائی تیرا نس کے آیا تیرے کول

[...]ریں اندر ایس مکان
کہے فیروزی اوسنوں بھائی رہو نہ مول
کیا قدر ہے اوس دی آدی ایس مکان
عمر انہاں دی بات سن ٹوپی سر دوں اوتار
کجرک مردو ڈہونڈسیں پاس بھراداں جا
آکھے میرے جے لگیں ہرگز لشّ نہ مول
جان تیری بچ رہی گی کیوں ہوویں حیران
کہیا پھیر شاہ ارم نے پاس فیروزے جا
[آ]فت پچھے اُنہاں نے میرے دتی لاء
[...]ادہ شاہ ارم نوں جاندا مندی حال
کہے فیروزی اوسنوں توکر پھڑو شتاب
پھڑن لگے جاں عمر نوں غائب ہویا پھیر
فیروزے دے سر تے بدھی سی دستار
بادشاہی دے نال دے بہت ہیرے سن لال
پاس علی دے جاکے پہنچیا عمر عیار
شاہ ارم ہُن نس کے گیا فیروزی پاس

[...]
رکھ تسلی آپنی ہوویں کیوں [...]
کہن لگا شاہ ارم نوں حضرت عمر [...]
شرم نہ تینوں ذرہ ہے کر کجھ شرم حیـ[...]
بُت بڑی نوں توڑ کے کر لے دین قبول
خدا ہیں کس واسطے منّ میرا فرمان
ایہہ پیادہ سامہنے آفت نظری آء
بھائی سمجھ نہ آوندی ہے ایہہ کون بلاء
عمر شتابی دوڑ کے رلیا اُس دے نال
ایہہ کھلوتا سامہنے کردا سخت جواب
قابو مول نہ آوندا دیکھ رہے ہے چوفیر
ہیرے موتی جڑے سن ڈٹھے عمر عیار
سر اُسدی تھیں پکڑ کے لے زنبیلے ڈال
شاہ ارم دی اوس نے خبر دتی یکبار
اُس نے اسنوں رکھیا ہو کے بے وسواس

دربیان خبر شنیدن حضرت علی از عمر عیار و تیاری کردن زیتون بر فیروزی و فتحیافتن

سنیاں حضرت علی نے کردا کوچ شتاب
طرف فیروزی ٹرپیا حضرت دا اصحاب

زیتوں اس دی بات سن اوسیوقت چلی
کہندی حضرت علی نوں رخصت دیہو شتاب
دتی رخصت علی نے آئی واگ اوٹھاء
صورت دیکھ زیتون دی آیا غصہ کھاء
رو کے اوپر ڈھال دے زیتوں اُس دا وار
گردن پکڑ زیتون نے اسنوں پھڑیا جاء
کہیا پھر زیتون نے کر لے دین قبول
کلمہ پڑھیا نبی دا تدوں فیروزی جان
آن ملایا علی نوں زیتوں ہو خوش حال
فیروزی دی فوج نے آندا دین قبول
شاہ ارم نے دیکھیا بھائی دا احوال
بازو جد شاہ ارم دے گئے شکستہ ہو
دو بر ادر اوس دے ہوئے صاحب دین
نٹھا اوس مقام تہیں ہو کے بہت لاچار
جسنوں مدد رب دی اسنوں فضل کمال
شاہ ارم نے بُت دی مدد ڈھونڈی ہی

[illegible]
سائیں زیتون نوں دل
لین اجازت واسطے آئی پاس علیؓ
چاچا میرے درد وچ ہویا جگر کباب
پاس فیروزے جا کھڑی وچ غصہ کھاء
نال چالاکی اوس نے ماری گرز اٹھاء
لگی نہ زیتون نوں ہو گیا لاچار
کر بسم اللہ زمیں توں لیائی گرز اٹھا
میرے ہتھوں نہ مریں ہو کے مندی شول
اوپر رب رسول دے لے آیا ایمان
علی فیروزی لایا اپنے سینے نال نو
سبھو مومن ہو گئے دیر نہ لگی مول
اُس نے دین قبولیا رل زیتوں دے نال
بُت بڑے نوں یاد کر زاری دتا رو
ٹٹ گیا شاہ ارم دے دل دا تدوں یقین
اوکھے ویلے نہ کوئی ہووے مددگار
جھوٹھ نہیں اس بات وچ سمجھ کر دخیال
اوہ پتھر اوہ آدمی مدد کرے ہی کی